

Érdeklődve olvastam ezt a nagyon szép és megrázó beszámolót a temesvári találkozásról. Mint olyan személy, aki ismerem a hasonló rendezvényeknek minden részletét, csak dicsérő szavakat találok mindarra amit sikerült Nektek elérni. Egy lelkes és illetékes rendező nélkül, ilyen eseményekre nem lehet gondolni.

Sajnálatosnak találtam, hogy a nagyszámu vendégek közül, csak egyetlen személyt ismerek közvetlenül, Roth Lajos művészt, piarista öregdiákot, aki a mi általunk rendezett centenáriumot is megtisztelte jelenlétével. A fiatalabb résztvevők, akinek csak szülei tartoztak a mi generációnkhoz és akik ezuttal már nem voltak jelen, kiérdemlik a dicséretet, hogy ragaszkodnak és tisztelik Temesvár emlékét, annak a városnak ahol talán születtek de még gyermekként elhagytak. Temesvár szelleme egy olyan érték, amelyet érdemes, de egyuttal kötelező is, ébren tartan és minden alkalmat megragadni, hogy ezt a szellemet az utókor is ismerje és értékelje. Ezt csak úgy lehet elérni, ha lelkes gyermekei ennek a csodálatos városnak hasonló testvéri és baráti nosztalgikus összejöveteleket rendeznek. Az általunk több mint 20 éven át rendezett találkozók, ahol a Notre-Dame és Piari volt növendékekkel egyutt számos temesvári jóbarát vet részt, amelyeket 15 éven át itt Schwetzingenben, a Rajna vidékén rendeztem, nem a Rajna csobogását észleltük, szemünk előtt feltűnt a kanyargó Bega és mindnkinek emlékei az ennek partján átélt fiatal éveire emlékeztettek. Talán megengedettnek lehet tekinteni, ha egy a színt elhagyni készülő öregdiák üzen a a fiatalabbaknak.

"Tartsátok ébren ezt a dicséretes szokást, találkozzatok minden lehető alkalommal és gondoljatok szüleitekre és ezeknek kortársaira, arra az időkre, amikor a baráti szeretett minden boldog fiatal magaköré gyűjtött. Tiszteljétek Temesvárt és az eltávozottak emlékét."

Köszönettel és baráti üdvözlettel

Öcsi (Miskovits Istvan)